

BÚCSU JÓZSEF ATTILÁTÓL

Irta: SALAMON ERNŐ

*Bevégeztetett. A fenkölt Igét
házában ölte meg a szörnyű Gép.
A nemes hajlék, a gyönyörű fej
tépetten busult a puszta fúvel.
A könnyű idő járt izmaidon,
a megszünt színek szemhártyáidon,
tűnő fényre rabló sötét borult,
az Úrig dobta ki a Tér a Sulyt.
Özvegy percével ült a délután
s kémlelt síkoltva a halál után.*

*Az Értelem tüzes szövétnekét
oltja, csitítja a széles Sötét.
Mely, harminchárom éven át, a Test,
egy lázban égett, most kinlódni rest.
A fűszemek illó olaját
beissza talpfa, sinközi virág.
Aki repülve nemlétbe riad
nem szegyenkezzhetik bűne miatt,
a föld, a vas, a sár irgalmasabb,
könyörületes az örök Anyag.*

*Nyugszol a földnek ölében alatt,
a föld Tevéled tegnap megfogant,
ki úgy kívánta anyja dúsz szavát,
így lel halálba végre is Anyát.
Lélek vendége a távoli Emlék,
im Véled ő, Véled marad ő mindég.
A pusztuló Eszmélet udvarába
örök a lúg, a nagymosás, a pára
és ott maradhat míg jól esik épen,
mamád köténye kislfia kezében.*

*Természet dolgai, mik Vele vagytok,
gyom el ne lepd és ti se kedves kaprok!
Eső, ne áztasd vézna, csontos hátát,
te marha tél, kerüld rideg szállását!
Te durva rög, hogy nyújtózzék, simuljál,
őszig ne érkezz meg falusi új nyár!
Mert szót kell vinni, Hozzá, szörnyű sirást,
vak lelkének mutassátok az Irást!
Jaj, tárgyai! Bús nők! Ebek! Vadon táj!
mondjátok Neki: Te mondtad, nagyon fáj!*